

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Anna Dziergawka

Protokolant Klaudia Binienda

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie
delegowanego do Prokuratury Krajowej Jerzego Kopcia
w sprawie **L. D. i K. D.**

skazanych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 kwietnia 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 17 sierpnia 2023 r., sygn. akt V Ka 563/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie

z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 1201/18,

**1. uchyla zaskarżone orzeczenie w części, w której utrzymano
nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z
dnia 19 grudnia 2022 r. w zakresie dotyczącym obowiązku
naprawienia szkody przez skazanych na rzecz pokrzywdzonych T.
D., J. Z., A. P., M. S. i K. Ł. i w tym zakresie sprawę przekazuje**

Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. w pozostałym zakresie kasację oddala jako oczywiście bezzasadną;

3. orzeka zwrot opłat kasacyjnych w kwocie po 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych każda uiszczonych przez skazanych K. D. i L. D.;

4. zwalnia skazanych od obowiązku zapłaty kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, wydatkami tymi obciążając Skarb Państwa.

[J.J.]

Antoni Bojańczyk   Paweł Kołodziejki   Anna Dziergawka

UZASADNIENIE

K.D. i L.D. zostali oskarżeni o popełnienie czterdziestu dwóch czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt. I-XLII aktu oskarżenia) oraz dwóch czynów kolejno z art. 302 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. (pkt XLIII aktu oskarżenia) i z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. (pkt XLIV aktu oskarżenia), a ponadto K.D. został oskarżony dodatkowo o popełnienie czynu z art. 586 k.s.h. (pkt XLV aktu oskarżenia), z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości (pkt XLVI aktu oskarżenia) i z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości (pkt XLVII aktu oskarżenia).

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. III K 1201/18, na podstawie art. 4 § 1 k.k. stosując przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnionych czynów, oskarżeni K.D. i L.D. zostali uznani winnymi:

1. w ramach czynu z pkt. IV tego, że w okresie od 24 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili S.C. do niekorzystnego

- rozporządzenia mieniem w kwocie 8.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zabezpieczenia obligacji serii A3, tj. występku z art. 286 § 1 k.k.;
2. w ramach czynów z pkt. VI-IX tego, że w okresie od 23 stycznia 2015 r. do 5 lutego 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii B w ten sposób, że:
- w okresie od 23 stycznia do 2 lutego 2015 r. doprowadzili T.D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz rodzaju zabezpieczenia, a także co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
  - w okresie od 23 do 29 stycznia 2015 r. doprowadzili C.W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz rodzaju zabezpieczenia, a także co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
  - w okresie od 1 do 5 lutego 2015 r. doprowadzili M.C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz rodzaju zabezpieczenia, a także co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
  - w okresie od 1 do 25 stycznia 2015 r. doprowadzili S.I. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz rodzaju zabezpieczenia, a także co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
- tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
3. w ramach czynów z pkt. X-XV tego, że w okresie od 1 marca 2015 r. do 10 kwietnia 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii B1 w ten sposób, że:

- w okresie od 1 do 10 kwietnia 2015 r. doprowadzili J.Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
- w okresie od 1 do 10 kwietnia 2015 r. doprowadzili S.F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
- w okresie od 5 do 10 kwietnia 2015 r. doprowadzili S. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
- w okresie od 26 marca 2015 r. do 10 kwietnia 2015 r. doprowadzili T.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
- w okresie od 1 do 26 marca 2015 r. doprowadzili R.M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,
- w okresie od 5 do 31 marca 2015 r. doprowadzili S.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz

co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występuku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. w ramach czynów z pkt. VI, XVI-XVIII tego, że w okresie od 1 do 18 czerwca 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii C w ten sposób, że:

- w okresie od 1 do 15 czerwca 2015 r. doprowadzili J.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz rodzaju zabezpieczenia, a także co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 15 do 16 czerwca 2015 r. doprowadzili T.D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz rodzaju zabezpieczenia, a także co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 17 czerwca 2015 r. doprowadzili D.F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 18 czerwca 2015 r. doprowadzili M.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz rodzaju zabezpieczenia, a także co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występuku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

5. w ramach czynów z pkt. XIX-XX tego, że w okresie od 1 lipca 2015 r. do 4 sierpnia 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii D w ten sposób, że:

- w okresie od 1 lipca 2015 r. do 4 sierpnia 2015 r. doprowadzili R.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 28 do 29 lipca 2015 r. doprowadzili A.P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występkę z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

6. w ramach czynów z pkt. I-III tego, że w okresie od 1 września 2015 r. do 15 października 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii A i A2 w ten sposób, że:

- w okresie od 30 września 2015 r. do 6 października 2015 r. w L. doprowadzili M.Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji serii A po podpisaniu aneksu do odcinka zbiorowego wystawionego w dniu 9 kwietnia 2014 r., przedłużającego termin wykupu obligacji,

- w okresie od 1 września 2015 r. do 15 października 2015 r. w L. doprowadzili T.M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji serii A i A2 po podpisaniu aneksów

do odcinków zbiorowych wystawionych w dniu 9 kwietnia 2014 r. i 15 października 2014 r., przedłużających termin wykupu obligacji,

- w okresie od 1 do 7 października 2015 r. w L. doprowadzili M.M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji serii A po podpisaniu aneksu do odcinka zbiorowego wystawionego w dniu 9 kwietnia 2014 r., przedłużającego termin wykupu obligacji,

tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

7. w ramach czynów z pkt. V, XXI-XXIV tego, że w okresie od 1 do 30 września 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii D1 w ten sposób, że:

- w okresie od 1 do 16 września 2015 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, doprowadzili M.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 16 września 2015 r. doprowadzili M.Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 16 września 2015 r. doprowadzili M.N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 17 września 2015 r. doprowadzili P.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 30 września 2015 r. doprowadzili J.L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występkę z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

8. w ramach czynów z pkt. XXV-XXXI tego, że w okresie od 1 do 15 października 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii D2 w ten sposób, że:

- w okresie od 1 do 12 października 2015 r. doprowadzili P.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 12 października 2015 r. doprowadzili J.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 14 października 2015 r. doprowadzili J.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 14 października 2015 r. doprowadzili P.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 15 października 2015 r. doprowadzili M.S.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 15 października 2015 r. doprowadzili K.Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 15 października 2015 r. doprowadzili Ł.H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występuku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

9. w ramach czynów z pkt. V i XXXII tego, że w okresie od 1 października 2015 r. do 17 listopada 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii D3 w ten sposób, że:

- w okresie od 1 października 2015 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, do 17 listopada 2015 r., doprowadzili M.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do

zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 6 do 17 listopada 2015 r. doprowadzili M.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

10. w ramach czynów z pkt. XXXIII-XXXV tego, że od 1 do 16 grudnia 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii E w ten sposób, że:

- w okresie od 14 do 16 grudnia 2015 r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M.D. w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 15 grudnia 2015 r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D.K. w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 16 grudnia 2015 r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem E.M. w kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

11. w ramach czynów z pkt. XXXVI-XXXVII tego, że w okresie od 1 do 21 stycznia 2016 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z

o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii F w ten sposób, że:

- w okresie od 13 do 21 stycznia 2016 r. doprowadzili Z.B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 21 stycznia 2016 r. doprowadzili A.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

12. w ramach czynów z pkt. XXXVIII-XLII tego, że w okresie od 1 do 19 lutego 2016 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili niżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z emisją obligacji serii F1 w ten sposób, że:

- w okresie od 1 do 17 lutego 2016 r. doprowadzili M.L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 19 lutego 2016 r. doprowadzili P.L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 19 lutego 2016 r. doprowadzili W.M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd

co do faktu zabezpieczenia obligacji, nadto co do rodzaju zabezpieczenia oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 19 lutego 2016 r. doprowadzili A.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

- w okresie od 1 do 18 lutego 2016 r. doprowadzili G.Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zabezpieczenia obligacji oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji,

tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

13. w ramach czynu z pkt. V tego, że w okresie od 9 do 26 lutego 2016 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w ramach P. sp. z o.o. z siedzibą w L. doprowadzili M.S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł w związku z emisją obligacji serii A3 w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązań wynikających z emisji obligacji serii A3 po podpisaniu aneksu do odcinka zbiorowego wystawionego w dniu 4 grudnia 2014 r., przedłużającego termin wykupu obligacji, tj. występku z art. 286 § 1 k.k.;

Sąd ten ustalił, że oskarżeni K.D. i L.D. przypisanych powyżej występków dopuścili się w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, co stanowi ciąg przestępstw, o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał ich na kary po roku i pięć miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych solidarnie obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych poprzez zapłatę:

- na rzecz S.C. kwoty 8.000 zł,

- na rzecz T.D. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

- na rzecz C.W. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz M.C. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz S.I. kwoty 10.000 zł,
- na rzecz J.Z. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz S.F. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz S.K. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz T.K. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz R.M. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz S.S. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz J.K. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz D.F. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz M.S. kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz R.K. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz A.P. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz M.Z. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz T.M. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz M.M. kwoty 30.000 zł,
- na rzecz MS. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 września 2015 r. do dnia zapłaty, kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

- na rzecz M.Z. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz M.N. kwoty 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz P.K. kwoty 5.000 zł,
- na rzecz J.L. kwoty 10.000 zł,
- na rzecz P.S. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz J.K. kwoty 25.000 zł,
- na rzecz J.S. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz P.K. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz M.S. kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz K.Ł. kwoty 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz Ł.H. kwoty 10.000 zł,
- na rzecz M.S. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz M.D. kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz D.K. w kwocie 5.000 zł,
- na rzecz E.M. w kwocie 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz Z.B. kwoty 10.000 zł,

- na rzecz A.K. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
  - na rzecz M.L. kwoty 12.000 zł,
  - na rzecz P.L. kwoty 10.000 zł,
  - na rzecz W.M. kwoty 15.000 zł,
  - na rzecz A.S. kwoty 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
  - na rzecz G.Z. kwoty 10.000 zł;
14. w ramach czynu z pkt. XLIII tego, że w okresie od 29 do 31 marca 2016 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w sytuacji grożącej upadłości P. sp. z o.o., zajmując się na podstawie przepisu prawnego sprawami majątkowymi tej spółki jako prezes zarządu spółki oraz pełnomocnik spółki, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli wskazanego podmiotu, spłacili tylko jednego z nich – M.S., wypłacając mu należność z tytułu wykupu obligacji serii A3 wraz z należnymi odsetkami, czym działali na szkodę pozostałych wierzycieli, tj. M.Z., T.M., M.M., S.C. i M.S., tj. występku z art. 302 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. i za to na podstawie art. 302 § 1 k.k. skazał ich na kary po trzy miesiące pozbawienia wolności;
15. w ramach czynu z pkt. XLIV tego, że w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 28 lutego 2016 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w sytuacji upadłości grożącej P. sp. z o.o., jako prezes zarządu spółki zajmujący się z tego tytułu jej sprawami majątkowymi oraz pełnomocnik spółki zajmujący się jej sprawami majątkowymi uszczuplili zaspokojenie wierzycieli z tytułu emisji obligacji przez P. sp. z o.o. zbywając i darując składniki majątku spółki poprzez rzekome przekazanie 270.000 zł na rzecz A.B. tytułem pożyczki, wypłatę premii uznaniowej na rzecz udziałowca K.D. w kwocie 30.000 zł, wypłatę kwoty 64.400 zł na jego rzecz tytułem zwrotu dopłaty do kapitału oraz przekazanie na rzecz udziałowca L.D. kwoty 5.600 zł tytułem zwrotu dopłaty do kapitału, wyrządzając szkodę wielu wierzycielom P. sp. z o.o., tj. występku z art. 300 §

3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 3 k.k. skazał ich na kary po dziesięć miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto, oskarżony K.D. został uznany winnym popełnienia:

16. czynu z pkt. XLV stanowiącego występki z art. 586 kodeksu spółek handlowych i za to na podstawie ww. przepisu skazał go na karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności;
17. czynu z pkt. XLVI stanowiącego występki z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości i za to na podstawie ww. przepisu skazał go na karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności;
18. czynu z pkt. XLVII stanowiącego występki z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości i za to na podstawie art. 79 ww. ustawy skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. Sąd ten połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec L.D. karę roku i pięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz wobec K.D. karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a także zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, z których wyłożone wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego W.M, obrońcy oskarżonych i oskarżonej L.D., Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2023 r., sygn. V Ka 563/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiodła obrońca skazanych L.D i K.D. na ich korzyść. Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w całości zarzuciła mu rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k., które to naruszenie stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., polegające na rozpoznaniu sprawy przez sąd rejonowy w sytuacji, gdy właściwym do jej rozpoznania w świetle zarzutów z aktu oskarżenia, był sąd okręgowy;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu apelacji oskarżonej L.D.;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu części zarzutów apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych w zakresie:
  1. kwestionującym zaakceptowanie dokonanej w opiniach biegłych z zakresu analizy ekonomicznej przedsiębiorstw, finansów i rachunkowości, księgowości śledczej i uzupełniającej jej opinii biegłej członka zespołu opiniującego w postępowaniu przygotowawczym dr A.W. błędnej wykładni, a następnie zastosowania, pojęć upadłości w znaczeniu płynnościowym i majątkowym oraz co do ustalenia wymagalności wierzytelności obligatariuszy z obligacji wyemitowanych mimo braku realizacji minimalnego progu emisji oraz uchylecia się od samodzielnego rozstrzygnięcia zagadnień prawnych związanych z prawidłowym rozumieniem tych pojęć i zastosowaniem ich w niniejszej sprawie, co skutkowało błędnym przyjęciem, że spółka znacznie wcześniej, aniżeli przed zgłoszeniem wniosku o upadłość 4 maja 2016 r., spełniała przesłanki ogłoszenia upadłości i nie miała możliwości spłacania swoich wierzycieli, co skutkowało uznaniem, że oskarżeni przeprowadzali emisje kolejnych serii obligacji w sytuacji, gdy spółka nie miała możliwości ich wykupienia oraz iż oskarżeni dopuścili się dodatkowo przestępstw w ramach czynu XLIII - przestępstwa z art. 302 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. oraz w ramach zarzucanego czynu z pkt. XLIV - występku z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k., zaś K.D. dodatkowo czynu z pkt. XLV;
  2. kwestionującej prawidłowość zastosowania post factum dla oceny sytuacji finansowej spółki P. metody redukcji jej aktywów (metodą Wilcoxa) jako miarodajnej na moment emisji poszczególnych serii obligacji, której to metody zastosowanie powodowało (przy dodatkowo błędnie wykładanych i stosowanych pojęciach niewypłacalności), że można było w okresie emisji obligacji (i to zresztą nie od samego początku), uznać, że spółka była zagrożona niewypłacalnością czy zrealizowane były przesłanki jej upadłości, co skutkowało tym, że na podstawie tej dokonanej przy użyciu nieobligatoryjnych narzędzi oceny sąd ustalił, że oskarżeni od niemal początku emisji mieli świadomość braku możliwości spłaty zobowiązań przez

- spółkę z obligacji, wynikającą z jej sytuacji finansowej, mimo iż taką świadomość mogliby mieć tylko gdyby przy zastosowaniu tej metody dokonali redukcji aktywów, których zredukować nie mieli obowiązku;
3. pobieżne tylko i błędne przeanalizowanie zarzutu naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. polegające na sprzecznym z opinią biegłych, którą sąd pierwszej instancji co do zasady (poza kwestią zabezpieczenia w postaci weksla) podzielił w całości, uznanie, że już na początku 2015 r. oskarżeni mieli świadomość braku możliwości wywiązania się przez spółkę ze zobowiązań związanych z wykupem weksli, mimo, iż nawet w opinii tej nie wskazywano, aby przesłanka niewypłacalności spółki zaistniała na samym początku 2015 r.;
  4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. polegające na nierozpoznanu przy wydawaniu wyroku zarzutu wskazującego na naruszenie przez sąd pierwszej instancji art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. polegające na zasądzeniu od oskarżonych solidarnie obowiązku naprawienia szkody na rzecz A.P., M.S., J.Z., T.D., K.Ł. mimo, iż osoby te uzyskały już tytuły egzekucyjne obejmujące ich należności, zaś J.Z. nawet przeprowadził skuteczną ich wobec spółki egzekucję, co w uzasadnieniu Sąd Okręgowy w Lublinie sam przyznał wskazując na swoje przeoczenie.

Autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazanie sprawy temuż sądowi do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wniosła o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Lublinie wniosła o uwzględnienie kasacji w zakresie punktu 4 i w tym zakresie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 sierpnia 2023 r. i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 19 grudnia 2022 r., tj. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody na rzecz A.P., M.S., J.Z., T.D. i K.Ł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niniejsze uzasadnienie dotyczy wyłącznie pkt. 1-ego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2025 r., sygn. II KK 53/24 — w pozostałym zakresie kasacja została uznana z oczywiste bezzasadną i w trakcie rozprawy kasacyjnej zostały zaprezentowane ustny motywy uznania zarzutów kasacyjnych za bezzasadne. Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanych L.D. i K.D. okazała się jednak zasadna w zakresie zarzutu z pkt. 4-go *petitum* kasacji i w tym tylko zakresie zasługiwała na uwzględnienie przez Sąd Najwyższy.

Zgodzić się bowiem należało z autorką kasacji, że sąd pierwszej instancji wadliwie nałożył obowiązek solidarnego naprawienia szkody przez skazanych na rzecz pokrzywdzonych T.D., K.Ł., A.P., M.S. i J.Z., zaś to uchybienie nie zostało skorygowane przez sąd *ad quem* w toku postępowania apelacyjnego — i to mimo podniesienia stosownego zarzutu w apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonych L.D. i K.D. Przypomnieć bowiem należy, że autorka środka odwoławczego wyartykułowała stosowny zarzut apelacyjny odnoszący się do naruszenia przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, który orzekł wyrokiem z dnia 19 grudnia 2022 r. tzw. klauzuli antykumulacyjnej.

W pkt. 8 *petitum* apelacji wskazano bowiem na "naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. polegające na zasądzeniu od oskarżonych solidarnie obowiązku naprawienia szkody na rzecz A.P., M.S., J.Z., T.D., K.Ł. mimo iż osoby te uzyskały już tytułu egzekucyjne obejmujące ich należności, zaś J.Z. nawet przeprowadził skuteczną ich wobec spółki egzekucję, co skutkowało uzyskaniem przez nich możliwości wyegzekwowania podwójnie należności z zakupu obligacji". Zarzut ten został następnie przez autorkę apelacji szerzej rozwinięty w uzasadnieniu środka odwoławczego: "celem [art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k.] jest aby nie doprowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia się pokrzywdzonego, który uzyskuje dwa tytuły wykonawcze na swoją należność- z jednej strony od spółki z o.o. z drugiej zaś od innych osób ją reprezentujących. Powoduje to bowiem sytuację taką, że wierzyciel może niezależnie dochodzić całej - co należy podkreślić tej samej- należności zarówno od spółki, jak i od innych osób. Tym samym może uzyskać podwójne zaspokojenie swojej należności i nie ma prawnego instrumentu, który przy takiej sytuacji prawnej będzie miał możliwość powstrzymać wierzyciela od takiego działania. Zapobiegać właśnie takim sytuacjom

ma przepis art. 415 § 1 k.p.k. Zasądzenie od oskarżonych na rzecz A.P., T.D., M.S., K.Ł. i J.Z. obowiązku naprawienia szkody powoduje, że mogą oni w założeniu dwukrotnie uzyskać zaspokojenie swojej należności: raz na podstawie tytułu egzekucyjnego wobec spółki a w przypadku bezskuteczności egzekucji w oparciu o art. 299 k.s.h. od członków zarządu w ramach postępowań cywilnych i drugi raz od członka zarządu i pełnomocnik czyli oskarżonych w ramach postępowania karnego. Taka sytuacja nie może być dopuszczona, bowiem zakłada możliwość wzbogacenia wierzyciela poprzez dwukrotne zaspokojenie jego należności. Wbrew pozorom nie jest to możliwość czysto teoretyczna. Skoro wierzyciel ma tytuł egzekucyjny - nakaz zapłaty przeciwko spółce, zaś egzekucja okazuje się bezskuteczna- stosownie do art. 299 k.s.h. może uzyskać zaspokojenie od członka zarządu spółki na podstawie tego tytułu. Jednocześnie przy takim rozstrzygnięciu jak zaskarżone może egzekwować tę samą należność od oskarżonej, która nie była członkiem zarządu. W rezultacie istnieje realna szansa przeprowadzenia postępowania pozwalającego na podwójne realne zaspokojenie należności z majątku oskarżonych, co od strony prawnej nie może być zaakceptowane".

Zarzut ten nie został przez sąd odwoławczy rozpoznany, co sam sąd *ad quem* zasygnalizował w następnie sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją orzeczenia ("Zgodzić się należy z twierdzeniem obrońcy, że Sąd Rejonowy nie powinien zasądzić na rzecz A.P., M.S., J.Z., T.D. i K.Ł. obowiązku naprawienia szkody, lecz na skutek przeoczenia, przede wszystkim braku tego postulatu we wnioskach końcowych apelacji. Sąd Odwoławczy nie skorygował zaskarżonego wyroku w tym zakresie").

Rację ma zatem autorka kasacji, gdy twierdzi, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przy wydawaniu wyroku zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. polegającego na zasądzeniu od oskarżonych solidarnie obowiązku naprawienia szkody na rzecz A.P., M.S., J.Z., T.D., K.Ł. mimo, iż osoby te uzyskały już tytuły egzekucyjne obejmujące ich należności, zaś J.Z. nawet przeprowadził skuteczną ich wobec spółki egzekucję.

Nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające

z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono (art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k.), co ma zapobiec pojawianiu się w obrocie prawnym tytułów egzekucyjnych wynikających z dochodzenia tego samego roszczenia w postępowaniu karnym oraz innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę: nie jest celowe nakładanie obowiązku naprawienia szkody w oparciu o brzmienie art. 46 § 1 k.k. w sytuacji możliwości wyegzekwowania zasądzonego roszczenia z majątku oskarżonych na podstawie z art. 299 § 1 k.s.h. (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2014 r., sygn. III KK 429/13; 26 stycznia 2016 r., sygn. V KK 323/15; 23 listopada 2016 r. sygn. III KK 405/16).

T.D., K. Ł., A.P., M.S. i J.Z. uzyskali bowiem tytuł egzekucyjny w stosunku do Spółki, której członkami zarządu byli oskarżeni.

W związku z tym należało uchylić zaskarżone orzeczenie w części, w której utrzymano nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. III K 1201/18 w zakresie dotyczącym obowiązku naprawienia szkody przez skazanych na rzecz pokrzywdzonych T.D., K.Ł., A.P., M.S. i J.Z. i w tym zakresie sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Anna Dziergawka

Paweł Kołodziejski

Antoni Bojańczyk

[WB]

[r.g.]